Adresa nr. 3 /14100/2025 din data de 10.11.2026

Biroul permanent al Senatului
L 621 / 12 noiembrie 2026

Domnului Mario-Ovidiu Oprea
Secretarul general al Senatului României

Stimate domnule secretar general,

Ca urmare a adresei dumneavoastră nr. XXXV/4516/2026 din 28.09.2026 prin care ați transmis Consiliului Superior al Magistraturii, spre avizare, *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice și a Legii nr. 26/2024 privind ordinul de protecție* (b522/22.09.2026), vă comunicăm că aceasta a fost analizată în ședința din data de 05 noiembrie 2026 a Comisiei nr. 1 - reunită „Legislație și cooperare interinstituțională". L 624

Referitor la solicitarea de avizare a propunerii legislative, având în vedere prevederile art. 39 alin. (3) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum şi interpretarea dată de Curtea Constituţională sintagmei „acte normative ce privesc activitatea autorităţii judecătoreşti", Comisia a reţinut că nu se impune emiterea unui aviz de către Consiliul Superior al Magistraturii, urmând a fi exprimat un punct de vedere.

Astfel, Comisia a reținut că rațiunile de politică legislativă justifică instituirea unui mecanism normativ adecvat, de natură să asigure efectivitatea protecției persoanelor vulnerabile, să reducă riscul inacțiunii și să simplifice procedurile de intervenție, cu atât mai mult cu cât fenomenul violenței domestice poate degenera în vătămarea gravă sau chiar în suprimarea vieții victimei.

Raportat la propunerea transmisă, s-a observat că aceasta introduce, în esență, un mecanism de consimțământ prezumat al persoanei protejate pentru purtarea dispozitivului electronic de supraveghere: dacă victima a fost informată de polițist, dar nu își exprimă în scris dezacordul, monitorizarea poate fi aplicată.

Această soluție legislativă ar putea ridica o chestiune de principiu, respectiv dacă tăcerea persoanei protejate poate fi echivalată cu un consimțământ valabil, în condițiile în care măsura presupune purtarea unui dispozitiv electronic de supraveghere și poate implica prelucrarea unor date privind localizarea acesteia.

Referitor la aceasta, măsura în discuție presupune prelucrarea unor date cu caracter personal, aspect care impune, potrivit Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului și al Consiliului, exprimarea consimțământului de către persoana vizată „printr-o acțiune neechivocă care să constituie o manifestare liber exprimată, specifică, în cunoștință de cauză și clară a

acordului persoanei vizate pentru prelucrarea datelor sale cu caracter personal, ca de exemplu o declarație făcută în scris, inclusiv în format electronic, sau verbal. (...) Prin urmare, absența unui răspuns, căsuțele bifate în prealabil sau absența unei acțiuni nu ar trebui să constituie un consimțământ" (considerentul 32).

Așa fiind, Comisia a apreciat că o soluție legislativă mai robustă ar presupune ca legea să reprezinte fundamentul ingerinței în dreptul la viața privată, iar nu consimțământul victimei, măsura astfel prevăzută de lege urmând să impună organelor statului să pună dispozitivul la dispoziția victimei. O asemenea abordare ar permite fundamentarea ingerinței în drepturile persoanei vizate pe un temei legal expres și previzibil, iar nu pe prezumarea consimțământului acesteia, cu condiția instituirii unor garanții adecvate pentru respectarea cerințelor de necesitate și proporționalitate în raport cu scopul legitim urmărit.

O astfel de ingerință a statului în dreptul la viața privată trebuie să fie stabilită prin lege, să fie proporțională cu obiectivul urmărit și să fie necesară într-o societate democratică.

În cadrul unei asemenea construcții normative, temeiul juridic al ingerinței l-ar constitui legea, iar nu consimțământul prezumat al persoanei vizate.

Pentru asigurarea compatibilității cadrului normativ cu exigențele Constituției și cu cele ale art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la dreptul la respectarea vieții private și de familie, Comisia a apreciat că se impune reglementarea unui ansamblu coerent de garanții procedurale.

În acest sens, este necesară asigurarea informării efective a persoanei vizate, prin comunicarea, într-o manieră clară și accesibilă, a avantajelor monitorizării electronice a agresorului, a modului de funcționare a dispozitivului, a limitărilor tehnice ale acestuia, a modalității de transmitere a alertelor, precum și a consecințelor juridice și practice asociate refuzului utilizării sale sau retragerii din mecanismul de protecție. Totodată, cadrul normativ ar trebui să garanteze un drept efectiv de opoziție, prin instituirea unei proceduri simple și accesibile prin care victima să poată refuza utilizarea dispozitivului, fără ca acest refuz să determine, prin el însuși, pierderea protecției juridice sau excluderea accesului la celelalte măsuri de protecție prevăzute de lege.

Prin urmare, reglementarea trebuie să concilieze necesitatea unei intervenții prompte și eficiente pentru prevenirea violenței cu respectarea autonomiei persoanei vizate și cu menținerea accesului acesteia la mecanismele legale de protecție, independent de acceptarea sau refuzul dispozitivului.

De asemenea, reglementarea ar trebui să asigure protecția datelor cu caracter personal prin delimitarea strictă a scopurilor prelucrării, restrângerea accesului la date la persoanele și autoritățile abilitate, precum și stabilirea unor termene adecvate de păstrare și a unor reguli

clare privind ștergerea acestora. În completare, se impune instituirea unor mecanisme de control și reevaluare periodică a necesității menținerii măsurii, precum și garantarea posibilității de a contesta aplicarea acesteia, în condițiile prevăzute de lege.

În aceeași ordine de idei, Comisia a apreciat că instituirea unui asemenea mecanism ar asigura compatibilitatea cu procedurile judiciare desfășurate fără citarea părților, reglementate de art. 42 alin. (5) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței domestice, respectiv de art. 16 alin. (5) din Legea nr. 26/2024 privind ordinul de protecție. Dimpotrivă, în forma propusă de inițiator informarea ar avea loc numai cu prilejul comunicării hotărârii, deci ulterior dispunerii măsurii, ceea ce exclude informarea prealabilă a persoanei vizate pentru acceptarea soluției consimțământului tacit cu privire la ingerința în dreptul la viața privată.

Dincolo de aceste considerații de principiu, au fost formulate câteva observații punctuale.

Astfel, deși soluția centrală a propunerii constă în inversarea mecanismului de exprimare a voinței persoanei protejate, prin înlocuirea sistemului *opt-in* cu un sistem *opt-out,* la art. 30 alin. (1) lit. i) se propune ca ordinul de protecție provizoriu să cuprindă, printre altele, „poziția expresă a persoanelor protejate cu privire la purtarea dispozitivului electronic de supraveghere". Această cerință pare dificil de conciliat cu mecanismul propus, în condițiile în care simpla absență a exprimării dezacordului este suficientă pentru aplicarea măsurii.

Nu în ultimul rând, propunerea utilizează formulări insuficient de precise, precum „apărarea persoanei supravegheate și a persoanei protejate este obligatorie" sau „circumstanțele s-au schimbat fundamental".

Din registrul simplificării procedurilor și al asigurării eficienței activității organelor judiciare, Comisia a apreciat că înregistrările realizate cu ajutorul camerelor audio-video portabile de către polițiști ar trebui înaintate parchetului din oficiu, fără a fi necesară o solicitare expresă a procurorului, astfel cum prevede în propunerea referitoare la art. 34 alin. (3) din Legea nr. 217/2003. O asemenea soluție ar putea contribui la valorificarea operativă a mijloacelor de probă relevante și la evitarea unor formalități suplimentare.

Cu deosebită considerație,

Secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii
Judecător Andreea Simona Uzlău